

Ledare

2001 går mot sitt slut. Likt 1984 har årtalet haft en aura av Science Fiction runt sig. Vi kan väl nu konstatera att vi i många avseenden inte gått riktigt så långt vad gäller rymd- och datateknik som i Kubriks film. Visserligen säger sig forskarna nu arbeta med just den sorts artificiella intelligens som visar sig så hotfull i filmen. Mänsklig kloning är också ett vanligt skräckscenari i många böcker och filmer som nu inte verkar vara så fjärran längre.

Har 2001 varit ett bra år? I det lilla har det nog hänt en del positivt. Jag tycker exempelvis att SGLS som förening har gått framåt och mycket intressant har hänt. I ett större perspektiv tycker jag tyvärr att det varit ett ovanligt dåligt år. Kravallerna i Göteborg och Genua med förstörelse och poliser som skjuter mot folkmassor, invandrarfientliga strömningar i bl a dansk, italiensk och österrikisk politik, upptrappad våldsspiral i Israel och Palestina som inte verkar gå att hejda och naturligtvis tragedin i New York den 11:e september och efterspelet i Afghanistan.

Vad gör nu denna ledare i en gitartidskrift? Det jag vill komma fram till är hur musiken som internationellt språk kan hjälpa oss att öka medvetenheten och förståelsen för andra människor. Den som någon gång bevistat en internationell gitarrfestival slås av hur mycket gemensamt en svensk gitarrist kan ha med en koreansk, bosnisk, eller iransk. Genom sådana erfarenheter lär man sig (om inte tidigare) att människor i stort sätt är likadana i hela världen. Genom sådana erfarenheter lär man sig att människors känslor är lika över hela världen och att en palestiniers eller en afghans lidande inte är olikt en svensks. Siffrorna på nyheterna över oskyldiga offer i Jerusalem, Kandahar eller New York kan verka abstrakta ända tills du underrättas om att den trevliga amerikanen du mötte på gitarrkursen i somras dödades i World Trade Center eller att den sympatiska israeliska gitarristen sprängdes i luften när hon åt middag i Jerusalem. Bara genom att hålla detta i minnet kan vi lära oss att varje oskyldig som offras "för den goda sakens skull" är en oerhörd tragedi för den familj och de vänner som utsätts för den.

Det är inte troligt att alla krig skulle ta slut bara för att alla människor lärde sig spela gitarr men om Arafat och Sharon båda vore passionerade gitarramatörer kanske förståelsen mellan dem skulle öka lite. Om de sedan skulle börja toppmötet med att spela duo så kanske, kanske...